

Fikce

Petr Brauner

Petr Brauner

FIKCE

TUNEL

MUDr. Jiří Langer má 45 let, je ještě svobodný, pracuje ve fakultní nemocnici v Brně jako ortoped. Svou práci má rád, mezi spolupracovníky býval oblíbený, zvláště mezi spolupracovnicemi, sám však trvalý vztah dodnes nemá, je, jak se dnes říká, klasický solitér. Zatím jeho jedinou a velkou láskou bylo moře, konkrétně pak ostrov Hvar, kam léta jezdil k rodině doktora Dragana Lukiče, s kterým se kdysi seznámil na lékařském sympoziu v Amsterdamu.

Na Hvar cestoval vždy vlastním vozem, protože se tím hned na počátku dovolené odreagoval a duševně si odpočinul od celodenního shonu a stresujících situací v nemocnici.

Cesta na Hvar vede z větší části po dálnici přes Rakousko, Slovinsko a pak Chorvatskem až na pobřeží k městečku Drvenik. Tam se dá nalodit na trajekt, odkud se cestující s auty přeplaví do města Sućuraj . Dále cesta pokračuje po pobřeží, s krásnými výhledy na moře až do města Jelsa.

V Jelse se musí odbočit z hlavní trasy do kopců a dvoukilometrovým tunelem pak projet na druhou stranu ostrova k cíli cesty, do obce Zavala, kde rodina doktora Lukiče bydlí a kde pan doktor provozuje ordinaci praktického lékaře.

Už jenom průjezd samotným tunelem je fascinující, protože v ničem nepřipomíná běžné silniční tunely, ale spíše přírodní útvar. Je vykután ve skále bez jakéhokoliv vnitřního opláštění, elektrického osvětlení či značení, běžně používaného u dopravních cest. Uprostřed je tunel pouze rozšířen co do šířky i výšky tak, aby se zde vzájemně minula větší vozidla, protože vlastní tunel je dosti úzký.

V prvních letech byla pro něj již vlastní cesta na Hvar velkým dobrodružstvím, později však cesta na Hvar přestávala být tak zajímavá a po několikerém opakování se stávala rutinou, pouze průjezd tunelem, díky svému divokému vzhledu, byl stále vzrušující.

Lukičovi bydleli v malé vilce nad mořem a Dr. Langer u nich obýval jeden pokojík v podkroví.

Zatímco Dragan přes týden ordinoval, Jiří se buď koupal na blízké pláži, nebo chodil na výlety do kopců ostrova. Večer pak společně grilovali maso a popíjeli místní víno. A aby byl host hostitelům trochu užitečný, občas zajel na nákup do hypermarketu v Jelse, kde nakupoval dle seznamu, který mu vždy připravila paní Lukičová.

Jednou mu předala seznam k nákupu již dosti pozdě odpoledne, takže když vyjížděl, potkal se již s vracejícím se Draganem. Pokynuli si a Jiří uháněl autem do Jelsi. Tam rychle nakoupil, naložil nákup do kufru a vyrazil na zpáteční cestu. Když vjel do tunelu, tak se mu náhle, po dvou stech metrech, zastavilo auto. Zhasla i přístrojová deska, takže závada byla patrně někde v elektrice. Zkusil zavolat mobilem Dragana, ale mobil byl bez signálu. Rozhodl se, že projde tunelem, za ním Dragana mobilem znovu zavolá a tam na něj počká. Rychle auto zamkl, postavil za něj výstražný trojúhelník a vykročil tunelem směrem k Zavale.

Asi sto metrů před středovou výhybnou tunelu zahlédl slabou záři, když přišel blíže, s údivem narazil na asi dvaceti až

třicetičlennou skupinu lidí, sedících na lavicích u stolů, plných jídla a pití. Celý prostor byl osvětlen pouze hořícími loučemi a účastníci rautu byli namaškařeni v historických oděvech. Někteří tak, že byli zcela zakryti a nebylo jim vidět ani obličej. Asi v tom chvatu přehlédl před tunelem upozornění, že se tu v tento den koná jakási společenská akce.

Pozdravil společnost, kterou byl vzápětí vyváděn, aby přisedl. Ujala se jej krásná dívka v jednoduchých plátěných šatech, pod kterými se zcela zřetelně rýsovaly její vlnité tvary. Podala mu misku s nádherně upravenou rybou, bílý chléb, pohár vína a sama rovněž přisedla. Vzájemně se představili Jirka, Dina, pozvedli číše a po přípitku se políbili. Jiří pocítil elektrickou jiskru, která mezi nimi přeskočila.

Nalil vína, napili se a opět se políbili. Dívka k němu přisedla blíže, usmívajíc se, zadívala se mu hluboce do očí a pohladila jej po kolenou. Pak se opět líbali a pozvedali číše. Nakonec jej uchopila za loket a odvedla stranou, k hluboké skalní průrvě, kde se po mnoha polibcích začali divoce a vášnivě milovat. Jiří něco tak smyslně krásného ještě nezažil. Milovali se velice dlouho a nakonec ve vzájemném objetí únavou usnuli. Probudilo jej jakési pravidelné ťukání, otevřel oči a vidí, že sedí sám za volantem svého vozu. Tak to byl jenom sen, pomyslel zklamaně. Automaticky otočil klíčkem zapalování, kupodivu se rozsvítily přístrojová deska, reflektory a před sebou spatřil zaparkovaný další automobil. Znovu se ozvalo ťukání, spustil boční okénko a za ním uviděl vyděšený obličej Draganův. Na dotaz, co se mu stalo, jen zabručel něco v tom smyslu, že se mu udělalo nevolno, tak zastavil a pak asi usnul. Dragan nevěřícně zakroutil hlavou a po kladné odpovědi na dotaz, jestli je schopen řídit, mu přikázal, ať jede pomalu za ním.

Při ranní kávě se Dragan k události opět vrátil.

Jiří odpověděl ve stejném duchu, jenom odpověď poněkud konkretizoval, aby vypadala věrohodněji a doplnil ji i o sen, který se mu zdál, samozřejmě s vynecháním milostné eskapády, aby se nestal terčem posměšných poznámek.

Dragan pokyvoval hlavou a pak se ujal slova. Sdělil, že sen není tak úplně odtržen od reality, protože odpovídá historické události, ke které došlo před několika sty lety. Tehdy řádila na ostrově Hansenova nemoc tehdy známá jako lepra neboli malomocenství. Postižení byli zabíjeni a jejich těla pak spálena na hranicích. Pár desítkám se však podařilo uprchnout a schovat se v jeskyni, kde se nachází dnešní silniční tunel. Jeskyně byla přístupná z jedné strany úzkou skalní průrvou, kterážto přístupová cesta byla známa jen několika obyvatelům ostrova.

Mezi uprchlíky se nacházeli příslušníci všech sociálních skupin a to od nejchudších až po bohaté. Jako všichni nešťastníci, ukrývající se v jeskyni, i bohatí si uvědomovali, že jejich život končí, proto penězi nijak nešetřili a z okolních tržišť se nechali zásobovat množstvím jídla a pití, kterým pak všechny přítomné v jeskyni hostili. Protože stupeň nemoci postižených byl různý, od pouhých nepatrných fleků na končetinách či obličeji až po výskyt hlubokých vředů či obnažených kostí po odpadlé nekroidní tkáni, nebyl problém se stykem s okolím. Ten zajišťovali právě ti s méně viditelným postižením.

Po nějaké době byl však stejně úkryt s uprchlými malomocnými odhalen, uprchlíci pobiti a jejich těla spálena na hranici. Historie o této události je ještě zdobena pověstí, která hovoří o pravidelných setkáních oněch nešťastníků v jeskyni, která je dnes součástí tunelu, kde se vždy v den výročí své tragické smrti veselí a hodují po celou noc až do rozbřesku.

Jiřího historie, vyšperkovaná pověstí o malomocných dosti rozhodila. To co v dnešní noci prožil, byl jenom sen anebo skutečnost? Ráno jej ještě bolela hlava. Od vypitého vína, nebo od

stavu, kvůli kterému usnul v autě? Jiří byl tak rozhozený, že už neměl stání zůstat déle na Hvaru a po výmluvě o došlé sms zprávě, že se musí nutně vrátit do nemocnice, ukončil dovolenou.

Dříve v nemocnici oblíbený kolega se náhle stranil společnosti, byl nemluvný a k pobavení nemocničního personálu neustále sledoval svůj zdravotní stav. Kolegové stanovili diagnózu „zatrpklý starý mládenec“.

Po roce MUDr. Jiří Langer, před další blížící se dovolenou, poslal omluvný e-mail příteli Draganovi, že z pracovních důvodů tentokrát ruší návštěvu a sám sobě se rozhodl, že na Hvar již nikdy nepojede.